

mijmering / streamen

De laatste acht maanden worden veel theaterproducties en concerten gestreamd. Second best option, maar veel beter dan niets in deze barre tijden. Gisteravond was er weer zo'n streamconcert. Muziek van Mozart en Wagner, dertig man op het podium van de zaal waarin in geval van uitverkocht twaalfhonderd mensen gaan.

Ik deed er verslag van. Thuis. Koptelefoon op, licht in de kamer uit, kop thee en een slagroomtruffel binnen handbereik en daar zat ik, onderuit op de bank naar een lege concertzaal ter grootte van een A-viertje te

staren. Voordeel van streamen is dat je de musici van dichtbij kunt bekijken. Je ziet elk pukkelkje en haartje, elk zenuwtrekje, het gesabbel aan een riet, de bolle wangen van een koperblazer, het gepriegel van dikke en dunne vingers over de snaren. Maar wat je vooral gewaar wordt zijn de toewijding en concentratie waarmee al die musici spelen. Een orkest is even geen massa maar een verzameling individuen die hun eigen dromen waarmaken en zo dicht mogelijk bij de muziek proberen te komen. Je gaat van ze houden, van al die mensen die je jaar in jaar uit op afstand hun best ziet doen. Een orkest in vol ornaat heeft iets magisch. Het zwart van rokkostuum en avondjurk is als één beeld. Tel daarbij op de entourage van 'uit', 'verwachting' en 'hogere inspiratie' en de knop van het gewone leven gaat voor een uur of wat om.

Ik zag eens een hoornist van mijn orkest in korte broek en verwassen floddertruitje op de markt in een bak met sokken graaien. Twee voor de prijs van één. De avond daarvoor speelde hij een prachtige solo in Mahler II, de 'Auferstehungs'-symfonie. Het beeld klopte van geen kanten. Magisch, die stap van Mahler naar markt! En andersom.